

оног момента када су уставни судови започели са техником доношења тзв. интерпретативних одлука уместо одлука о неуставности, тј. када су уставни судови широко кренули са праксом тумачења законског права (доводећи га тако у склад са уставом) и утврђивањем „правог значења“ уставних и законских одредаба. Функција тумачења устава чини уставни суд изузетно важним уставним органом, јер је он тај који је овлашћен да „чита“ устав и коначно каже „шта устав говори“. По узору на америчку теорију која је указивала да је „Устав оно што каже девет старих центлмена у Врховном суду САД“, немачка теорија је такође констатовала да „Основни закон важи практично тако како га протумачи Савезни уставни суд“ (R. Smend). Ц. Рибичич записује да „устав није оно што су изгласали посланици, већ оно што у њему данас прочитају уставне судије“. До спора је по правилу увек долазило када се значење законског права утврђеног од стране уставног суда разликовало од оног које су утврђивали врховни судови. Уставни судови су очекивали да њихова тумачења и становишта почну да следе сви државни органи, па и врховни судови, али су се врховни судови често позивали на своје традиционално овлашћење тумачења закона, а редовни судови су по правилу били лојални својој највишој судској инстанци и њеним тумачењима. Надаље, та тензија је додатно подстакнута са доношењем одлука по уставним жалбама у којима су уставни судови стали на становиште „да је погрешно тумачење уставних и законских одредби учињено од стране редовних судова, постало уставно питање,“ односно кад је „грешка у тумачењу права, као и повреда процесних јемстава правичног суђења,“ попримила уставноправну димензију.

Неспорно је да су творци устава желели постићи да се уставним надзором и судска власт држи у границама устава, односно да се одредбе устава о људских правима посебно (додатно и специјално) чувају и од повреда које им могу учинити судови. Али исто тако, стоји чињеница да уставном суду у вршењу уставног надзора није дата неограничена слобода у погледу „преиспитивања уставности судских одлука“, а посебно њихове „правилности и правичности“. У теорији се указује на то да уставни судови често поступају и као чисти инстанциони судови, утврђујући повреде закона на начин својствен редовном судству, подводећи притом повреду материјалног (законског) права под повреду уставног права. Ове оцене се најчешће вежу за ситуације у којима уставни судови касирају одлуке редовних судова, јер су у поступку уставног надзора утврдили: „да је суд арбитрарно тумачио закон“ или да је „применио конкретни закон на неуставан начин“, или је „погрешно интерпретирао садржај неког права“, или „услед уставноправно неприхватљиве интерпретације садржаја меродавног материјалног права учињеног од стране редовних судова“, или када утврди да је „повреда закона учињена, на тако груб начин да је његова примена у супротности са циљем и сврхом због којег је закон